

POSTANOWIENIE

Dnia 22 marca 2005 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Zbigniew Myszka

w sprawie z wniosku C. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w K..

o rentę z tytułu niezdolności do pracy w związku z pobytem na deportacji,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 22 marca 2005 r.,

kasacji wnioskodawczynie od wyroku Sądu Apelacyjnego w W.

z dnia 27 maja 2004 r., sygn. akt III AUa .../03,

odmawia przyjęcia kasacji do rozpoznania.

Uzasadnienie

W kasacji wnioskodawczynie C. B. od wyroku Sądu Apelacyjnego w W. z dnia 27 maja 2004 r. pełnomocnik skarżącej podniósł następujące zarzuty: 1/ błędnej wykładni art. 45 ust. 1 Konstytucji wskutek uniemożliwienia wnioskodawczynie „prawa do odpowiedniego ukształtowania procedury sądowej zgodnie z wymogami sprawiedliwości, 2/ naruszenia art. 382 k.p.c. w związku z art. 217 § 2 k.p.c. w związku z art. 233 k.p.c. wskutek niedopuszczenia dowodu na fakty sporne między stronami, co doprowadziło do niewyjaśnienia sprzeczności w opiniach biegłego J. G., 3/ naruszenia art. 382 k.p.c. w związku z art. 299 k.p.c. i art. 473 k.p.c. – polegającego na nieprzesłuchaniu wnioskodawczynie co do istotnych okoliczności sprawy, 4/ naruszenia art. 382 k.p.c. w związku z art. 473 k.p.c. oraz 217 § 2 k.p.c. i art. 224 § 1 k.p.c. wskutek zaniechania przesłuchania świadka E. D. W ocenie skarżącej zaskarżony wyrok w oczywisty sposób narusza wskazane przepisy

postępowania cywilnego wskutek wydania wyroku w sprawie niedostatecznie wyjaśnionej „mimo zgłaszanych przez wnioskodawczynię wniosków dowodowych”. Skarżąca domagała się uchylenia zaskarżonego wyroku w całości i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania „Sądowi I instancji” ewentualnie Sądowi drugiej instancji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście bezzasadna już dlatego, że z protokołu rozprawy apelacyjnej wynika, iż profesjonalny pełnomocnik wnioskodawczyni, wbrew jej kasacyjnym zarzutom, nie składała żadnych wniosków dowodowych na tej rozprawie, podnosząc jedynie, że „treść opinii biegłych znajdujących się w aktach pozwala na przyjęcie, że niezdolność do pracy może pozostawać w związku z pobytem na deportacji”. W konsekwencji nie zostały naruszone proceduralne podstawy kasacyjne i to jakoby w sposób kwalifikowany, bo bezzasadnie kwalifikowany przez skarżącą jako rzekomo oczywisty, tj. dający się jednoznacznie stwierdzić od razu („na pierwszy rzut oka”) i bez wgłębiania się w szczegóły sprawy. Przeciwnie Sąd Apelacyjny prawidłowo oparł się na materiale dowodowym zebrany przez Sąd pierwszej instancji, a w konsekwencji władny był ocenić jego wartość dowodową jako niepozwalającą przesądzić, że trapiące wnioskodawczynię schorzenia pozostają w związku przyczynowym z jej przeżyciami z dzieciństwa („na deportacji”), co nie wykraczało poza granice swobodnej sędziowskiej oceny dowodów określone w art. 233 § 1 k.p.c. w związku z 382 i 391 § 1 k.p.c. W żadnym razie tak dokonana uprawniona ocena tego Sądu nie mogła być uznana za oczywiście wadliwą lub rażąco dowolną. Skoro skarżąca nie sformułowała innych okoliczności uzasadniających rozpoznanie kasacji, poza nietrafnym twierdzeniem o rzekomo oczywistym naruszeniu zaskarżonym wyrokiem proceduralnych podstaw kasacji, przeto Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji stosownie do art. 393 § 1 pkt 3 k.p.c. w związku z art. 393⁷ § 1 k.p.c.